

ת"פ 42167/08/19 - מדינת ישראל נגד רשא קורד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42167-08-19 מדינת ישראל נ' קורד

תיק חיצוני: 103582/2019

לפני כבוד השופט אביחי דורון

מדינת ישראל

מאשימה

נגד

רשא קורד

נאשמים

החלטה

הנאשמת הודתה והורשעה, ביום 28.2.21, בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית, בכך שביום 6.3.19 ניסתה להסיע את ארוסה, תושב זר ללא אישור שהיה בישראל, ברכבה.

בהסכמת הצדדים נשלחה הנאשמת לשירות המבחן להכנת תסקיר שיבוא בהמלצה עונשית ולבקשת הסניגור גם להמלצה בשאלת הרשעתה. המאשימה הבהירה כי עמדתה להרשעה בכל מקרה.

תסקיר שירות המבחן הוגש, עלה ממנו כי הנאשמת מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיה ועמדתה ביחס להליך המשפטי קורבנית.

מאידך, בתסקיר נאמר כי לנאשמת אין הרשעות קודמות או תיקים קודמים כלשהם, היא מנהלת אורח חיים נורמטיבי, העבירה אינה מאפיינת את מעשיה בדרך כלל וכי על אף נסיבות חייה הקשות, שנסקרו בהרחבה, הנאשמת השתתפה והשלימה מסגרות חיים לימודיות ותעסוקתיות והיא בעלת שאיפות חיוביות לעתיד.

בשל כל אלה, המליץ שירות המבחן לסיים את ההליך הפלילי ללא הרשעה ולהטיל עליה עונש של של"צ בהיקף של 120 שעות.

טיעוני הצדדים:

המאשימה זיהתה כערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה את זכות המדינה לקבוע את הבאים בשעריה מנימוקים חברתיים וביטחוניים.

המאשימה עמדה על הרשעת הנאשמת היות שאינה עומדת בתנאי הלכת **כתב**, המחייבת הרשעה ככל שאין מתקיימים שני תנאים מצטברים: נסיבות וחומרת העבירה ופגיעה קונקרטיה בנאשמת.

המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן ממנו עולה כי הנאשמת לא הצביעה על נזק קונקרטי העלול להיגרם מהרשעה והמלצתו להימנע מהרשעתה מוסברת במעורבותה הראשונה בפלילים.

לעניין מתחם הענישה ההולם, עתרה המאשימה לרף תחתון של מספר חודשי מאסר בעבודות שירות, וביקשה לגזור על הנאשמת מאסר קצר בעבודות שירות, קנס, התחייבות ופסילה על תנאי.

המאשימה אף הפנתה למספר פסקי דין ובראשם עפ"ג **47276-02-20** אותו אזכרה בקביעה כי הרף התחתון בעבירת הסעת שב"ח צריך לעמוד על מספר חודשי מאסר בעבודות שירות.

הסנגור לא חלק על הערך החברתי שנפגע ואני מקבל אותו ככזה.

הסנגור ביקש כי בית המשפט יאמץ את המלצת התסקיר, יבטל את הרשעת הנאשמת ויטיל עליה של"צ והתחייבות.

לעניין העונש הראוי הדגיש כי לנאשמת אין עבר פלילי כלשהו, מעשיה התבטאו בניסיון ולא בעבירה מושלמת, המניע לעבירה היה לחץ חברתי ולא טובת הנאה כספית, הנאשמת הכירה את השב"ח היטב, ומדובר בעבירה שעברו כמעט 3 שנים מיום ביצועה.

הסנגור איזכר את הנחיית פרקליט המדינה להימנעות מהגשת כתבי אישום נגד מסיעי שבח"ם, כשמדובר בעבירה ראשונה שנעברה בנסיבות חברתיות, וטען כי אף שהנחיה זו בוטלה ביום 22.5.18, העבירה בתיק דנן נעברה רק 10 חודשים לאחר ביטולה ולכן יש להתחשב בה.

בנסיבות אלה, כך טען, יש לפעול באופן מידתי ולא למצות את הדין עם הנאשמת.

הסנגור סקר את קורות חייה של הנאשמת וציטט מתסקיר שירות המבחן אודות קשיי חייה והצלחתה להתגבר עליהם ולתפקד כאשה נורמטיבית שסיימה תואר ראשון, עובדת בעבודה קבועה ומכובדת, מפרנסת את משפחתה וחייה את חייה כאדם נורמטיבי לחלוטין.

הסנגור הטעים כי הרשעתה, גם בהיעדר אינטרס קונקרטי מובהק, תפגע בה, בעתידה ובמשפחתה לבטח. היות שאופק התעסוקה וההתקדמות שלה יהפוך מצומצם מאד.

הסניגור צירף פסיקה לתמיכה בטענותיו.

הנאשמת ביקשה "לסיים עם התיק הזה". הבינה שעשתה טעות ולמדה מטעותה, סיפרה כי היא עובדת בעבודה קבועה בבורסה ברמת גן, אך היא רווקה ועצובה, כך תיארה את עצמה, מתגוררת עם הוריה ואחיה בירושלים.

דין והכרעה:

שלוש שאלות עומדות להכרעה בענייננו:

- האם קיים "רף תחתון קשיח" למתחם הענישה בעבירה של ניסיון הסעת שב"ח.
- האם ניתן לבטל הרשעה או להימנע מראש ממנה כאשר מתווה ותנאי "**הלכת כתב**" אינם מתקיימים במלואם, ולו במובן זה שהתנאי השני - ה"אינטרס הקונקרטי" של הנאשמת אינו מובהק ולכל הפחות עמום.
- יישום התשובות לשאלות על עניינה של הנאשמת.

לעניין מתחם הענישה:

האם אכן, כפי שטענה המאשימה, רף הענישה התחתון בעבירה של הסעת שב"ח, הינו מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ואין בלתו?

עיון בפסק הדין עליו הסתמכה המאשימה (עפ"ג 47276-02-20, מ"י נ' נאשף, מחוזי מרכז (25.1.21), העלה את סיפור המעשה הבא:

"עסקינן במי שביום 09/08/15 בשעות הבוקר נהג באוטובוס זעיר. כוח צבאי ששהה במקום במסגרת פעילות נגד מסיעי שב"ח הבחין כי אל רכבו של המשיב נכנסים נוסעים ובסופו של יום הוברר כי ל-6 מהם לא היו אישורי שהייה בישראל. לאחר שהתחיל המשיב בנסיעה הוא נתבקש על ידי כוח צבאי לעצור בצד הדרך, המשיב לא עשה כן, הכוח הצבאי נאלץ לחסום את דרכו והמשיב ניסה להימלט תוך שהסיט את רכבו אל שולי הכביש עד אשר נעצר על תעלה בשולי הדרך. בשלב זה פתח את דלת רכבו על מנת שהנוסעים יוכלו לצאת

ולהימלט ממנו".

בנסיבות אלה, קבע בית המשפט, הרף התחתון של עבירת הסעת שב"ח צריך לעמוד על מספר חודשי מאסר בעבודות שירות.

עוד הוסיף בית המשפט "כי באשר לנדבך הנוסף המנוי בהלכת כתב הנוגע לנסיבותיו של המשיב, הרי שנאמר בעניין זה כי לא רק שלא הוכח נזק קונקרטי אלא אפילו לא הוכח נזק ערטילאי".

ניתן להיווכח אפוא כי כל מסקנה מהווה, באופן טבעי, תולדה של העובדות והנסיבות המוליכות אליה.

אעז ואומר כי לא ניתן לקבוע קטגורית עונש בלתי אין לנאשם פלוני, במנותק מעובדות ונסיבות, אלא אם כן, כמובן, הענישה קבועה וחרתה בחוק.

ישנן עבירות שבתי המשפט מבטאים כלפיהן שאט נפש מובהק, ישנן עבירות ההופכות ל"מכת מדינה", אחרות הנובעות מאינטרס ציבורי תולדת זמן או מקום, כאלה שבית המשפט מחליט בכוונת מכוון להחמיר עם העבריינים העוברים אותן.

במשרעת שבין התווית המדיניות לבין מצוות התקדימים המנחים והמחייבים קיים מרווח הנתון להכרעת בית המשפט על פי העובדות והנסיבות שלפניו וכן, גם על פי צו מצפונו.

יפים לעניין דבריו של כב' השופט א' א' לוי ברע"פ 7544/05 מורד שאולוב נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (26.12.05)

"לעניין זה אעיר, כי "הלכת חטיב" מעולם לא קבעה כי בכל מקרה דינו של מבצע עבירות לפי חוק הכניסה לישראל, הוא למאסר ממש. כל שנעשה באותה הלכה היה להדגיש את חומרתן היתרה של העבירות על פי חוק הכניסה לישראל, עקב הסכנה הנשקפת מהן לשלום הציבור, סכנה ששוב אינה טעונה הוכחה. עם זאת, הוסיף בית משפט זה והבהיר, בשורה ארוכה של פסקי דין, כי לעולם יהיה מצווה השופט לתת את דעתו גם לנסיבותיו של כל נאשם העומד בפניו לדין, ולשקול אם ניתן להסתפק בעניינו בענישה מתונה יותר".

ועל כך אוסיף - לא רק לנסיבותיו של הנאשם צריך בית המשפט לתת דעתו אלא גם לנסיבותיה של העבירה אותה עבר.

הנה כי כן, עיון מדוד בפסיקה העלה מקרים לא מעטים בהם "רף הענישה התחתון" בעבירה של הסעת שב"ח עמד על מאסר מותנה, היו אלה נסיבותיו של הנאשם ונסיבותיה של העבירה שהכתיבו את התוצאה.

סקירה אקראית שערך כב' השופט חן בת"פ 52636-04-13 שלום ירושלים (29.6.14) העלתה לדוגמה כי :

"בחינת הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים בין מאסר מותנה לבין מאסרים למספר חודשים, שאפשר וירוצו בדרך של עבודות שירות.

בת"פ (ירושלים) 36821-06-10 מדינת ישראל נ' אבו גנאם (4.7.11), הורשע הנאשם בעבירה של הסעה שלא כדין ובהחזקת סמים לצריכה עצמית ונדון למאסר מותנה.

בת"פ (נתניה) 19485-11-10 מדינת ישראל נ' מחמוד מוגרבי (19.11.12), הנאשם, שהיה נעדר עבר פלילי, הורשע בעבירה של הסעה שלא כדין וקבלת רכוש גנוב ונדון למאסר מותנה.

בת"פ (פ"ת) 25800-10-12 מדינת ישראל נ' חוסין שלים (1.9.13), הורשע הנאשם בעבירה של הסעת שבח"ים שלא כדין והסתייעות ברכב לביצוע עוון ונדון למאסר בפועל למשך חודש לריצוי בעבודות שירות.

בת"פ (כפר סבא) 1731/09 מדינת ישראל נ' די זפורוזץ (22.4.13), הנאשם, נהג מונית בן כ-40 שנה, נעדר עבר פלילי, הורשע בעבירה של הסעה שלא כדין של שני שוהים בלתי חוקיים. בית המשפט הטיל על הנאשם עונש מאסר מותנה. "...

ניתן להיווכח אפוא, כי גם הערכאות הדיוניות (ובחלק מהמקרים גם אלו של ערעור), לפי המקרה, התאימו את התוצאה לנסיבות העברין ולנסיבות ביצוע העבירה.

ברע"פ 6217/05 וליד חג'אג' ואחרים נ' מדינת ישראל (27.07.06) קבע המשנה לנשיא (סעיף 14 לפסק הדין) כי:

"ככל שמעשהו של נאשם מקרב עצמו לליבתה של ההלכה - לסיכון ביטחון הציבור - כן נחמיר עם העברין וניטה ליישם את מדיניות הענישה בחומרתה, וככל שמעשהו של הנאשם ירחק וילך מן הליבה, כן יקטן כוח המשיכה של מדיניות הענישה ויתחזק ממילא משקלם של טעמי הזכות."

ברע"פ 3674/04 מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל מתח כבוד השופט חשין בפסק דין קווים מנחים לקביעת רמת הענישה בעבירות אלו, אשר תקפים לעניינינו גם היום, ואלו עיקריהם:

"שתי אונות לה להילכת ח'טיב. האונה האחת, נסבה על טיבה של העבירה שבסעיף 12א לחוק הכניסה לישראל. בית-המשפט הזכירנו כי עבירה זו עבירה חמורה היא, וכי העונש הראוי לה הוא עונש מאסר בפועל. האונה השנייה נסבה על החריג, על אותן נסיבות "יוצאות מגדר הרגיל" העשויות לשלול הטלתו של עונש מאסר. ושתי האונות כופפות עצמן לעקרון היסוד בדן העונשין, קרא, כי ענישה בפלילים לעולם ענישה

אינדיוידואלית היא."

" כך, למשל, פלוני שבעצימת עיניים הסיע אדם זר משטחי האזור אל תוך ישראל, נוטל על עצמו סיכון רב שכן אין לו כל ערובה כי הנוסע אינו נושא עימו מטען חבלה. פלוני יישפט אפוא לחומרה ומדיניות הענישה תיושם עליו במלואה. שונה הוא עניינו של אלמוני, המסיע בן משפחה או חבר קרוב".

מסקנתי בשאלה זו היא כי גם כאשר משווה בית המשפט לנגד עיניו את חומרת העבירה לפי חוק הכניסה לישראל וסכנותיה לשלום הציבור, הוא אינו פטור מהתאמת דינו לעובדות ולנסיבות לפניו, ולפיכך - אין "כלל ברזל" כי קיים רף ענישה תחתון קשיח, גם לא בעבירה של הסעת שב"ח.

האם ניתן להימנע מהרשעה או לחילופין לבטלה, בעבירה של הסעת שב"ח, וכאשר תנאי הפגיעה באינטרס הקונקרטי מתקיים באופן חלקי בלבד, הוא אינו מובהק ואף עמום?

בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, (להלן: המתווה להרשעה/אי הרשעה).

דומני כי אין מדובר רק במתווה הטומן בחובו שני תנאים, אלא גם במתווה המקיים קשר של "כלים שלובים" ביניהם.

רוצה לומר כי ככל שהעבירה חמורה יותר, לא זו בלבד שלא ניתן יהיה לוותר בגינה על הרשעה אלא שגם ב"מקרי הגבול" היא תשליך על עוצמת חומרת הפגיעה בשיקום הנאשם, דהיינו - תידרש חומרת פגיעה קריטית כדי להימנע מהרשעה.

לעומת זאת, ככל שהעבירה, בנסיבותיה הספציפיות, קלה יותר - עד "משקל נוצה" לדוגמה, גם פגיעה בשיקום הנאשם שאמנם ניתן לחזותה והיא אינה ערטילאית לחלוטין, אך אינה "קונקרטית" לזמן ההווה, עשויה לאפשר אי הרשעת נאשם.

מקרים מהסוג השני נפוצים בעיקר כשמדובר בצעירים ש"כל עתידם לפנייהם". הם עוד לא הגיעו לשלב בחיים בו הרשעה תפגע במעשיהם בהווה, אך מורכבות החיים והתפתחותם מניחים כי "אי-שם" בעתיד, הרשעה עלולה להגביל אותם בהתפתחותם האישית, ובגררא גם כאזרחים יצרניים, התורמים לחברה ולמדינה,

בע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.12.07), חזר והדגיש בית המשפט העליון כי :

"הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית.

למרות זאת קבע בית המשפט כי: "חרף הכלל האמור, המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה...

במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער... בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכוח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין."

האינטרס הציבורי עמד מול בית המשפט בת"פ **16068-07-15, מ"י נ' שוויקי** (1.11.2016) עת ציטט מהנחיית פרקליט המדינה (שבוטלה, כאמור, בחודש מאי 2018, א.ד.):

"על מידת האינטרס הציבורי ניתן עוד ללמוד מהנחיה מס' 2.15 של פרקליט המדינה, שעניינה "מדיניות האכיפה של מעסיקים, מסיעים ומלינים של שוהים בלתי חוקיים בישראל" (עדכון אחרון 12.9.2010), ממנה עולה כי במקרים בהם בוצעה העבירה פעם ראשונה ולא באופן שיטתי ככלל תאומץ מדיניות מקלה ובהתקיים תנאים שנקבעו בהנחיה אף לא יוגש כתב אישום נגד המסיע (ראו פסקאות 4-5 להנחיה). מבלי להיכנס לנסיבות שהביאו את המאשימה להגיש את כתב האישום, הרי שיש בהנחיה כדי להוות אינדיקציה לכך שמבחינת חומרת העבירה, אין המדובר ברף חומרה, אשר אינו מאפשר הימנעות מהרשעה. ככל שהאינטרס הציבורי מצדיק אי-הגשת כתב אישום במקרים מסוימים, הרי שהאינטרס הציבורי מאפשר, בנסיבות מסוימות, הימנעות מהרשעה לגבי מי שביצע את העבירה בנסיבות שאינן מחמירות."

על האינטרס הציבורי עמדתי גם אני במספר פסקי דין (לדוגמה, ת"פ **50877-11-19, מ"י נ' גולני** (28.6.21)):

"ניתן לומר, בתמצית, כי כאשר מדובר באדם צעיר שעתידו לפניו, שאינו יודע עדיין היכן ימצא דרכו ולכן אינו יכול להצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו אם יורשע, ובעיקר שכל חייו עד אותו מקרה התאפיינו בנורמטיביות מוחלטת, באופן המאפשר לקבל כפשוטו את הסברו להחזקת הסכין, שגם אם לא ניתן להגדירו כ"כשר", ניתן להתרשם מתמימותו ומהיותו "תקלה" שנפלה בדרכו במהלך חייו הנורמטיביים:

או אז - נטייתי תהיה ליתן משקל גבוה יותר מהרגיל לאפשרות המציאותית, והלא בלתי סבירה, שהרשעה תחבל במסלול חייו הנורמטיבי של אותו נאשם, באופן שתרומו הפוטנציאלית לחברה ולציבור תהיה מופחתת, כך שגם האינטרס החברתי והציבורי ימצאו חסרים ובמכלול השיקולים מכאן ומכאן יגבר השיקול המוצא - בבקשתו - לאפשר לו "להמשיך את חייו הלאה" ללא מכשולים."

גם הפסיקה הנוהגת מצאה, מעת לעת, שלא להרשיע נאשמים בעבירות על חוק הכניסה לישראל:

כך לדוגמה בת"פ **מדינת ישראל נ' אסמאעיל אלעמורי** (12.7.12) שם הורשע נאשם - נהג מונית נעדר עבר פלילי-עפ"י הודאתו, בעבירה של הסעת תושב האזור, ששהה בישראל שלא כדין. התקבל תסקיר חיובי, הנאשם לאחר שלא הורשע, נדון לשל"צ בהיקף של 120 שעות והתחייבות כספית שלא לעבור עבירה.

(דוגמאות נוספות ניתן למצוא בת"פ **39755-08-18 מ"י נ' כהן** (27.11.19) ושלל המקרים הדומים המאוזכרים בו, **ת"פ 46828-06-16 מ"י נ' מיראל** (9.4.17), פס"ד שוויקי לעיל, ועוד).

מסקנתי היא אפוא כי גם בעבירה של הסעת שב"ח, בנסיבות חריגות מתאימות, ניתן להימנע מהרשעת נאשם כאמור.

אילו מסקנות נובעות מהניתוח לעיל על המקרה לפני ועל דינה של הנאשמת?

המבחן המרכזי והראשון, בעיניי, הוא **מידת הפגיעה בערך המוגן**: בטחון הציבור ושלומם וזכות המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה, מטעמים חברתיים וביטחוניים גם יחד.

אמת מידה זו משקללת בחובה את עוצמת הפרת החוק ו/או הפגיעה בעיקרון החוקיות עצמו, את תוצאות ניזוקה המוחשיות והפריפראליות, ובהיותה כזו - מאפשרת להיכנס בשערי "**עקרון ההלימה**", המשמש נדבך נכבד בתוצאת הסופית של הענישה.

אין ספק שמידה כלשהי של פגיעה בערך המוגן התקיימה במעשה של הנאשמת, ולו במובן הפגיעה בכוחה של המדינה לקבוע מי יכנס בשעריה.

מאידך, דומני שהפגיעה ביתר הערכים המוגנים היתה קטנה עד מינימלית:

- הנאשמת הכירה היטב את האדם אותו הסיעה.
- הנאשמת לא השלימה את העבירה אלא רק ניסתה לבצעה.
- ההסעה נבעה ממצב נפשי שהנאשמת נקלעה אליו, רגשית ורגעית, לא היה לו דבר וחצי דבר עם נסיבות ביטחוניות או עם מטרה להקנות זכות אזרחית למי שאינו זכאי לה.
- בנסיבות אלה, בטחון הציבור ושלומם כמעט לא נפגעו, כך גם הסדר החברתי.

עוד יצוין כי הנאשמת ביצעה עבירה זו פעם אחת בלבד, ומעולם לא הייתה שותפה לניסיון דומה, ומניעיה נבעו מלחץ חברתי, תולדה של מצבה האישי באותה עת. על פי תסקיר שירות המבחן הייתה הנאשמת בקשר זוגי באותה עת, עקב

מריבה באותו יום בינה לבין ארוסה רצתה להסיע את בן זוגה לים כדי ששניהם יוכלו להירגע יחד.

בהיעדר הסבר או מתן דוגמה, קשה להבין מדוע קבע שירות המבחן כי הנאשמת לוקחת אחריות מוגבלת בלבד למעשיה.

מנגד, ברורה ואף טבעית קביעת שירות המבחן כי הבושה שחשה הנאשמת וחרטתה על מעשיה נבעו בעיקר מהשלכותיהם ולא מהמעשה עצמו.

כשמשווים נגד עינינו את הסיטואציה, ניתן להבין - אך לא להצדיק - כיצד אישה הנמצאת בקשר זוגי, בלהט מריבה או שמא אחריה, מחליטה לעשות מעשה המהווה עבירה, כשהחלטתה מגיעה "מהקרביים" וכמובן לא מהראש.

"טעות" כינתה זאת הנאשמת בדבריה לפני, והשאלה הצריכה להישאל - האם טעות זו

(בודדה, חריגה, שאינה מאפיינת את חייה, כפי שקבע שירות המבחן, שהנאשמת "למדה ממנה" בדרך שוודאי הייתה כשלעצמה מייסרת עבודה), צריכה להוליד השלכה משמעותית כל כך על המשך חייה, או שמא צריך בית המשפט למתן את התוצאות, לא רק עבור הנאשמת אלא גם עבור גווניו השונים של האינטרס הציבורי, כפי שנסקר בהרחבה לעיל.

דומני שגם בשאלת "השלכות הרוחב" של אי הרשעה, אף היא אינטרס ציבורי שדרוש להתייחס אליו, ובהינתן מקרים רבים אחרים בהם הסתיימו הליכים דומים באי הרשעה, (כמעט כולם - כך נראה, בעלי מאפיינים חמורים מהמקרה לפני) - יכול האינטרס הציבורי "להכיל" אי הרשעה במקרה דנן, ודאי כשהענישה היא, כזכור, לעולם אינדיבידואלית.

לכל אלה אוסיף את גילה של הנאשמת, רחוקה מגיל הקטניות אך צעירה, בת 24 בזמן ביצוע העבירה, היותה אישה נורמטיבית ומתפקדת המכלכלת את משפחתה, חסרת הרשעות קודמות, את חלוף השנים - כמעט שלוש מאז המקרה, את הודאתה בניסיון ביצוע עבירה ולא בעבירה המושלמת וודאי את הבעת הבושה, חרטתה ולקיחת האחריות על ביצוע העבירה.

באיזון בין השיקולים השונים סבורני כי יש מקום להימנע מהרשעת הנאשמת.

סוף דבר

אני מבטל את הרשעת הנאשמת, וקובע כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום המתוקן.

אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. ניתן בזאת צו של"צ למשך 150 שעות. שירות המבחן יעביר לבית המשפט תכנית של"צ בתוך חודשיים מהיום.

ב. אני מחייב את הנאשמת להצהיר כי אם תעבור בתוך שנה מהיום את העבירה שנקבע כי ביצעה, תשלם סך 7500 ₪. תסרב להצהיר - תיאסר למשך 15 ימים. הצהרת הנאשמת נרשמה לפניי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשפ"ב, 26 ינואר 2022, בהעדר
הצדדים.